

Zonder jou

Céla van Gastel bij Boekerij:

Zonder jou
Vaarwel Roscoe

Chantal van Gastel bij Boekerij:

Nu we hier toch zijn

Céla van Gastel

Zonder jou

Wat als je moet kiezen tussen je kind en de liefde van je leven?

Eerste druk 2021
Tweede druk 2023

ISBN 978-90-599-0110-0
ISBN 978-94-023-1742-8 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp en -beeld: © Bürosüd
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 C'éla van Gastel en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Dit boek verscheen eerder bij uitgeverij HarperCollins Holland

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor opa

Als kind kreeg u niet de kans om te leren lezen en schrijven.

Dus leerde u het uzelf. Dit boek is voor u.

Proloog

Elke dag is het hetzelfde liedje. Het duurt altijd uren voor Mick en zijn klasgenootjes het lokaal in mogen. Eerst moeten ze in de rij gaan staan. Twee aan twee. Vroeger was het nog erger, want toen moesten ze ook nog hand in hand wachten. Gelukkig hoeft dat niet meer sinds hij in de bovenbouw zit, maar het blijft irritant. Vooral sinds hij is blijven zitten, want nu zit hij met allemaal kleine kinderen in de klas. Hij vindt ze geen van allen aardig, maar vandaag ergert hij zich vooral aan Zoe, die twee rijen voor hem staat en steeds naar hem omkijkt. Waarom doet ze dat elke keer? Hij probeert het te negeren, maar dat gegiechel van haar trekt dan toch weer zijn aandacht. En anders die stomme vlecht van haar wel, die achter haar aan zwiept als ze zo hysterisch staat te doen.

Nu doet ze het weer. Als ze in de gaten heeft dat hij haar ziet, draait ze zich met dat rare giechellachje van hem weg en fluistert ze iets tegen haar vriendinnen. Ze roddelen vast weer over hem. Mick kan er niet tegen als mensen over hem praten, hij wil gewoon met rust gelaten worden. Hij kan niet wachten tot hij dadelijk rustig aan zijn eigen tafeltje in het lokaal zit. Maar de juf blijft maar wachten tot de rij helemaal goed is. Dat kan nog lang duren. Door die giebelende meisjes duurt het al lang, maar dankzij die Stink-Rory naast hem gaat het zeker nooit gebeuren.

Hij draait zich steeds om naar de andere jongens achter hen, waarbij hij telkens tegen Mick aan beukt. Het gaat maar door: Rory... de jon-

gens achter hem... Zoe... weer Rory die tegen zijn schouder botst. Mick houdt het niet meer vol. Zonder iets te zeggen duwt hij Rory uit de rij en stompt hem in zijn zij. Hij valt, en Mick schopt nog eens tegen zijn rugzak. De jongens om hen heen joelen, en de juf rent meteen op hen af. Mick zou dat stinkkind graag nog wat meer klappen verkopen, maar de juf trekt hem al aan zijn jas bij Rory vandaan.

Als ze eindelijk de klas in gaan, moet Mick apart gaan zitten, helemaal vooraan, bij het bureau van de juf. Natuurlijk vindt iedereen weer dat het zijn schuld is, niemand ziet dat hij steeds wordt uitgelokt. Het is niet zijn schuld! Maar nooit gelooft iemand hem. Het kan niemand wat schelen.

De juf begint met aardrijkskunde. Mick is zo kwaad dat hij helemaal niet kan opletten, dus hij zit maar een beetje met zijn potlood op zijn werkbankje te krassen. De juf kijkt hem streng aan als ze dat ziet. Mick smijt het potlood neer, waarna de juf naar Zoe loopt en haar vraagt om wat stencils uit te delen. Dat stomme kind! Kijk hoe blij ze is dat de juf haar gekozen heeft. Ze loopt heel dicht langs hem heen als ze een stencil op tafel legt. Weer ziet hij die lange vlecht van haar op haar rug heen en weer zwiepen. Die lelijke, kinderachtige vlecht. Hij háát die vlecht.

‘Stop met huilen, Valerie.’

‘Dat probeer ik. Maar er zit geen aan- en uitknop op,’ snauw ik naar Oscar. Ik kijk in het spiegeltje in de zonneklep van de auto en probeer de mascara van mijn wangen te vegen.

‘Ik wil alleen maar zeggen dat we bijna bij school zijn en dat het nu misschien tijd is om te kalmeren.’

‘Dat probeer ik de hele tijd al,’ zeg ik terwijl ik met een opgepropt papieren zakdoekje onder mijn ogen veeg. ‘Maar jij hebt de moeder van Zoe niet gesproken. En als je denkt dat ik overstuur ben, dan weet je niet wat je zo dadelijk aantreft.’

Oscar kijkt over zijn schouder en manoeuvreert de auto behendig tussen twee andere auto’s in. ‘Zo kan het niet langer.’

Ik zak weer terug tegen de rugleuning van de autostoel en staar naar het verfrommelde zakdoekje in mijn hand.

‘Ik weet dat je er niet over wil praten.’

Als teken van zijn gelijk zwijg ik.

‘Maar je zult wel moeten. Of ben je van plan om de ouders van Zoe ook de mond te snoeren? Of de schooldirectrice?’

‘Dat ik het niet met je eens ben, betekent niet dat ik je de mond snoer!’ val ik voor de zoveelste keer tegen hem uit. Het lijkt wel alsof ik tegenwoordig alleen nog op deze toon tegen hem kan praten. Nors. Verongelijkt. Oscar en ik zijn altijd erg gelukkig geweest sa-

men, maar het lijkt wel alsof we allebei niet weten hoe we uit deze huwelijks crisis moeten komen. Als we praten, praten we langs elkaar heen. En we denken over niets hetzelfde als het onze zoon betreft. 'Ik vind het heel moeilijk om je al die dingen te horen zeggen over Mick.'

'Ik ben boos,' zegt hij. 'Ik kan er niets aan doen, maar ik ben voortdurend boos. En elke keer als ik bedenk waarom ik me zo voel, dan heeft het met Mick te maken.'

Ik zie dat hij zijn vingers zich nog steviger om de versnellingspook klemt bij het uitspreken van die woorden. Hij duwt de pook harder dan nodig in de volgende versnelling. 'Maar hij kan er niets aan doen,' mompel ik voor me uit.

'En ik kan er niets aan doen dat ik boos ben.'

'Dat kun je wel.'

'Nee, dat kan ik niet, Valerie. Ik ben boos en ik ben niet van plan om dit rustig met Mick te gaan bespreken. Een pak op zijn donder kan hij krijgen.'

'Oscar!' roep ik uit. 'Mick realiseert zich niet wat hij heeft gedaan. En het feit dat jij boos op hem bent, gaat echt niet helpen.'

'Dat joch is gestoord.'

Ik begin weer te huilen.

Geschrokken kijkt Oscar op. 'Sorry...' Hij parkeert de auto in een smalle straat achter de school. We blijven zwijgend naast elkaar zitten, en als de motor uit is, is de stilte bijna onhoudbaar.

'Ik vind het allemaal zo erg,' snif ik. 'Als ik me indenk hoe Zoe zich nu voelt...'

Oscar legt zijn hand over mijn gevouwen handen, die moedeloos in mijn schoot liggen.

'Ze was zo verliefd op Mick,' ga ik verder. 'En hij deed zo vaak gemeen tegen haar. Maar ze bleef altijd even lief.'

‘Dat zal nu wel over zijn,’ mompelt Oscar.

‘Onze zoon is een zwarte bladzijde in het leven van dat meisje. Dit is niet iets waar ze later als ze ouder is om kan lachen. Natuurlijk groeit ze hieroverheen, maar Mick heeft ervoor gezorgd dat als ze later terugkijkt naar oude schoolfoto’s, het altijd pijn zal doen.’

Oscar veegt een traan van mijn gezicht en trekt me even naar hem toe. ‘Laten we naar binnen gaan, lieverd.’

Ik laat me door hem leiden. De ouders van Zoe zijn er al, en we kunnen zo doorlopen naar het kantoor van de directrice. Ik voel me zwaarder worden met elke stap die ik zet en klamp de arm van Oscar vast. Hij streelt met zijn duim zachtjes over de palm van mijn hand. In de deuropening houdt hij me even staande. Ik werp een blik naar binnen en zie op de grote vergadertafel, tussen de directrice en de ouders van Zoe in, een prachtig glanzende, blonde vlecht liggen. De vlecht die altijd zo vrolijk achter Zoe aan wapperde. De vlecht die, zoals Zoe’s moeder vertelde, met een botte schaar door mijn zoon van het hoofd van Zoe is gehakt. Tot ze het uitgilde en de juf niets anders meer kon doen dan het laatste stukje zelf losknippen. Al die tijd stond Mick er met plezier naar te kijken. En hoe meer tranen er vloeiden, hoe breder zijn lach werd.

Oscar onderbreekt mijn gedachten door in mijn oor te fluisteren: ‘Het komt allemaal goed, lieverd. Zolang we maar op één lijn zitten, dan redden we het wel samen.’

Langzaam blader ik door het zes pagina's tellende document dat voor me ligt. Mijn kin steunt op de palm van mijn hand terwijl ik met weerzin de tekst doorneem. Ik probeer me door de woorden heen te worstelen, maar ik kom niet veel verder dan het eerste woord dat in hoofdletters is getypt: ECHTSCHIEDINGSCONVENANT. Mijn blik vertroebelt terwijl ik me blindstaar op deze kop. Hoe kan dit? Hoe kan dit op ons slaan?

'Je weet dat het niet anders kan, Valerie.'

De stem van Oscar haalt me uit mijn trance. Ik was bijna vergeten dat hij hier nog is, tegenover me aan tafel. Nu nog wel.

Ik knipper het waas voor mijn ogen weg en zie tot mijn afschuw een traan op het papier vallen. Mijn blik is weer helder, en ik probeer iets weg te slikken, tevergeefs. De brok die zich de afgelopen weken – maanden – in mijn keel gevormd lijkt te hebben, begint steeds meer te voelen als een onwrikbaar stuk gesteente dat van geen wijken meer weet. Ik ben zelfs naar de dokter geweest, omdat ik zeker dacht te weten dat er iets vastzat. Maar dat is niet zo.

Ik schraap mijn keel en probeer me te herpakken. Dit ga ik níét doen. Niet weer. Ik heb gehuild. Op hem ingepreaat. Geprobeerd hem van gedachten te laten veranderen. Ik heb hem zo goed als gesmeekt om te blijven. En als ik dacht dat het zou uitmaken, zou ik het allemaal nog eens doen. Maar ik weet beter. Ik wil niet dat hij nog één

traan van me te zien krijgt. Ik zou willen dat ik deze terug kon nemen. Die laatste, zielige, zwakke traan. Nou ja, te laat nu. Hij mag hem hebben. Maar er volgen geen nieuwe meer.

‘Als ik een andere oplossing wist,’ zegt hij, ‘welke dan ook –’

‘Ik weet het.’ Ik onderbreek hem voor hij verder kan gaan. ‘Je hoeft niet –’

‘Maar ik wil dat je weet –’

‘Nee. Ik hoef niets te horen. Laat het zo.’ Ik kijk hem aan en hoop te kunnen overbrengen dat ik het meen. Als hij nog meer zegt – zich nog eens verontschuldigt, of me vertelt hoe moeilijk dit is, ook voor hem – dan ontplof ik misschien wel. En niet puur in figuurlijke zin. Er borrelt zoveel binnen in me, dat ik me levendig kan voorstellen hoe ik als een vulkaan tot uitbarsting kom.

Ik zou met mijn woede alles om me heen in as kunnen veranderen. De papieren die voor me liggen, de tafel waaraan we zitten, die we nog maar een jaar geleden samen uitgezocht hebben, het vloerkleed onder onze voeten en de grote hoekbank aan de andere kant van de kamer. Het schilderij boven de bank – speciaal voor ons gemaakt door een destijds beginnend kunstenaar wiens werk we beiden bewonderden – een huwelijkscadeau van zijn ouders. De muur waaraan het doek bevestigd is en alle andere muren van dit huis, dat we ironisch genoeg kochten om meer stabiliteit voor Mick te scheppen. Een plek waar hij zich veilig kon voelen. Elke steen waaruit ons huis bestaat, elk meubelstuk waarmee we het ingericht hebben, elk element van ons leven samen... Ik zou het allemaal kunnen vernietigen nu. En voor het eerst begrijp ik enigszins hoe Mick zich soms moet voelen. Ik wil me niet indenken wat dit met hem zal doen.

Ik zie dat Oscar inmiddels verdergegaan is met lezen. Hij is halverwege het document. Ik hoef er niet meer naar te kijken. Ik weet precies wat er staat. We hebben het al zo vaak doorgenomen.

De ondergetekenden, de heer Oscar Augustus Klaver, hierna te noemen 'de man', en mevrouw Valerie Caroline Elisabeth Bouwman, hierna te noemen 'de vrouw', nemen het volgende in aanmerking:

Partijen zijn met elkaar gehuwd in algehele gemeenschap van goederen.

Uit hun huwelijk is het navolgende kind geboren: zoon: Mick Klaver. Partijen zijn beiden van oordeel dat hun huwelijk duurzaam is ontworicht en zij zijn beiden voornemens hun huwelijk op die grond te ontbinden.

Ik herinner me de eerste keer dat ik die term las. Duurzaam ontworicht. Hoe ik riep dat het niet klopte. Er was niets ontworicht tussen ons. De Oscar die onze advocaat opdracht had gegeven deze stukken op te maken, was nog dezelfde als degene die ik twintig jaar geleden had leren kennen. In essentie was hij niets veranderd, waren wij niet veranderd. En toch bevonden we ons opeens op dit punt.

‘We maken een verkeerde keuze,’ zei ik terwijl ik het concept wegwierp. ‘Dit is niet goed voor Mick!’ Ik was nog in de veronderstelling dat ik hem tot inkeer kon brengen. Dat er iets te redden viel. ‘Denk nou na, Oscar. Wil je dit echt?’

‘Het is geen kwestie van willen,’ zei hij met gebroken stem.

‘Lees dit dan! Kijk! Dit kan niet goed zijn.’ Ik wees naar de tekst die voor hem opengeslagen lag. *‘Partijen zijn van mening dat het in het belang is van hun minderjarige kind dat de vrouw is belast met het gezag over hem. De minderjarige zoon zal bij de vrouw woonachtig zijn en aan de vrouw worden toevertrouwd.’*

‘Ik weet het.’

‘Je doet afstand van Mick.’

‘Je weet...’ Hij leek me opeens niet meer aan te kunnen kijken. ‘Je weet dat ik ervoor zal zorgen dat jullie niets tekortkomen.’

‘Financieel bedoel je...’ Ik probeerde uit alle macht zijn blik te vangen.

‘Het is alles wat ik nog kán doen, Valerie. Je weet dat het me kapotmaakt.’

‘Je doet afstand van je eigen kind,’ zei ik nog eens. Als hij het hoorde, écht hoorde, dan zou hij toch beseffen dat dit niet kon? ‘Je zoon. Je vlees en bloed.’

‘Ik kan niet anders.’

Hij wás kapot. Het was aan alles te zien. Hij was veel afgevallen de laatste maanden en had scherpe lijnen in zijn gezicht gekregen. Die had hij eerst niet. En de donkere kringen onder zijn ogen waren ook nieuw. Ik begreep dat hij dácht dat hij dit wilde, maar ik kende hem. Als hij dacht dat hij nu kapot was, dan zou hij niet weten waar hij het moest zoeken als hij dit echt doorzette.

Het was één ding dat hij tijd en ruimte voor zichzelf was gaan opeisen. Misschien was dat ook noodzakelijk in deze situatie. Het moment waarop Oscar een hotelkamer boekte om wat afstand te nemen en tot rust te komen, had er misschien al heel lang aan zitten komen. Maar daarna volgden er meer weekenden die hij zonder ons doorbracht. Tot ook dat niet genoeg was en er voor meerdere dagen per week een flat aan de andere kant van de stad gehuurd werd. Nu hing er amper nog overhemden in zijn kast, was Oscars favoriete koffiemok van het aanrecht verdwenen en was de eettafel niet langer bedolven onder spullen van kantoor. Tick-Tock, de salamander die Oscar ooit zo optimistisch mee naar huis genomen had, was de eerste die een permanente plek in Oscars flat gekregen had. En binnenkort zou Oscar zelf waarschijnlijk geen voet meer over de drempel van ons huis zetten. En dat was een héél ander verhaal.

Misschien dacht hij nu dat hij dat kon, weglopen bij Mick, maar ik wist beter. Ik moest hem tegen zichzelf beschermen. Hij zou het zichzelf kwalijk blijven nemen, deze beslissing die hij uit pure onmacht en uitputting genomen had.

Ik knielde naast hem en kneep bemoedigend in zijn arm. ‘Laten we het alsjeblieft nog een keer proberen. We vinden wel een manier. Je weet dat we dat kunnen, wij kunnen alles aan. Samen. Als we...’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat kunnen we niet. Ik wil het niet meer. Snap het dan. Ik ben niet zoals jij.’ Oscar schudde mijn hand van zich af en liep bij me weg. ‘Ik ben niet zoals jij en ik kan niet met Mick omgaan zoals jij. Valerie...’ De wanhoop nam de overhand en verwrong zijn stem zo erg dat ik al schrok voor hij verder sprak. ‘Ik hou niet van hem.’

Ik weet niet hoe vaak die bekentenis van Oscar op een gemiddelde dag door mijn hoofd schiet. Het is alsof mijn brein er een opname van heeft gemaakt en die te pas en te onpas afspeelt. Dit meende hij. Dit was de verschrikkelijke waarheid. Hoelang had hij die eigenlijk voor zich gehouden? Wanneer was hij opgehouden te houden van Mick?

Ik zit er in stilte over na te denken terwijl we in de ontvangstruimte van het chique kantoorpand wachten tot Barry, een vroeger tennismaatje van Oscar, maar nu alleen nog onze advocaat, ons kan ontvangen. Onderweg naar deze afspraak hebben we niet meer gesproken, en ik ben zwijgend in de wachtruimte gaan zitten, terwijl ik het aan Oscar overliet ons aan te melden bij de receptie. Wat valt er nog te zeggen? We zijn hier om onze handtekeningen te zetten, zodat de rechtbank kan beslissen dat wij binnenkort niets meer met elkaar te maken hebben. Nog een maand of twee, dan is alles voorbij. De hele situatie komt opeens totaal bizar op me over. Ik zit

hier, in een zwartlederen kuipstoeltje, toe te kijken hoe Oscar een beleefd gesprekje aan de balie voert. De receptioniste verontschuldigt zich voor de ietwat uitgelopen agenda en biedt ons een kop koffie aan.

‘Graag,’ hoor ik Oscar antwoorden, voor hij eraan toevoegt: ‘En mag het een kop thee zijn voor mijn vrouw?’

Zijn vrouw. Het dringt niet eens tot hem door hoe absurd het is om me nog steeds zo te noemen. Juist nu. Op deze plek. Hij gaat naast me zitten zonder het te beseffen en pakt een tijdschrift van het tafeltje naast hem. Iets over onroerend goed.

Hoe kan dit hem zo makkelijk af gaan? Glimlachend neemt hij de koffie in ontvangst, en hij geeft mij de thee aan. Oscar de standvastige. Hij doet het allemaal vrijwel onbewogen. Emotieloos. Zo makkelijk gaat dat blijkbaar als je niet houdt van het kind dat je in de steek laat. Hij zal wel opgelucht zijn dat het bijna achter de rug is.

Oscar neemt zijn koffie mee als Barry ons komt halen. Hij begroet hem hartelijk en volgt hem een trapje op. Weer geklets. Iets over het parkeren en hoe lastig dat is met een auto als die van ons. Van hem. De auto gaat naar Oscar.

Ik laat mijn thee staan en loop achter de twee mannen aan. De lach van Oscar klinkt onbezorgd als altijd door de brede gang op weg naar het kantoor. Maar als we voor de grote tafel staan, valt er even een stilte en daarin klinkt het gerinkel van het koffiekopje op het schoteltje oorverdovend. Zijn handen trillen.

‘Geef maar,’ zeg ik. Als onze blikken kruisen, zie ik in zijn ogen weer een glimp van de echte Oscar, die zijn gezin nooit de rug zou toekeren. Dan gaan we zitten en neemt hij zijn zelfverzekerde houding weer aan.

‘We hebben het convenant bekeken en zijn in principe akkoord,

maar we hebben nog een paar vragen,' gaat Oscar meteen van start.

Ik staar uit het raam, naar de straten onder ons, de monumentale panden aan de overkant en de mensen die er vanaf deze afstand gelukkig uitzien. Maar wat weet ik eigenlijk? Misschien zijn zij ook wel op weg naar een afspraak die hun leven voorgoed overhoop haalt.

'Allereerst de boedelverdeling. Valerie mag in het huis blijven wonen tot we het verkocht hebben. Zij houdt de gehele inboedel en ik hou de auto.'

Barry knikt en bladert door het convenant. 'In artikel tien staan de afspraken omtrent de echtelijke woning.'

Naar de verdere discussie luister ik niet echt. Ik haat die formele terminologie. De echtelijke woning. We hielden van dat huis. We waren dolgelukkig dat het een paar jaar geleden op precies het juiste moment vrijkwam. Een huis met meerdere verdiepingen met uitzicht op de singel, precies in de straat waar we woonden toen Mick geboren werd.

Destijds hadden we een bovenwoning gehad en daar hadden we de gelukkigste tijd van ons leven beleefd. Het was vlak bij Oscars ouders én mijn moeder. Onze burens waren onze beste vrienden geworden. Toen we voor Oscars werk moesten verhuizen, deden we dat met pijn in ons hart. Daarna was het alleen maar bergafwaarts met Mick gegaan. Misschien hoopten we dat alles weer zou worden zoals in het begin als we hier terugkeerden. Oscar en ik, samen met het liefste kind ter wereld, in een mooi huis op een prachtige locatie. Verkeerd gedacht.

Ik kijk door het raam naar onze auto die precies aan de overkant van het gebouw geparkeerd staat. Oscar wil de auto, maar hij wil Mick niet. Het staat er specifiek. Zwart op wit. Ik wou dat hij het nooit hardop gezegd had. Ik draai mijn hoofd van het raam weg en zie dat Oscar een vinkje in zijn notitieboekje zet.

‘Dat is dan afgekaart,’ concludeert hij. ‘Dan nog over de paragraaf “de kinderen” –’

Ik onderbreek hem. ‘Het moet “het kind” zijn, we hebben er maar één. Mick.’ Ik staar hem aan. De zoon van wie jij niet houdt. Dat laatste zeg ik niet hardop.

‘De zorg voor Mick...’ Bij het uitspreken van zijn naam kijkt hij mij nadrukkelijk aan. ‘...komt volledig voor rekening van Valerie. Maar ik wil dat er duidelijk vastgelegd wordt dat ik me niet onttrek aan de financiële verplichting. Is dat middels dit convenant voldoende geregistreerd?’

Oscar houdt niet van Mick. Maar hij is een fatsoenlijk man. Hij wil dat het ons aan niets ontbreekt en neemt daar alle verantwoordelijkheid voor. Laat dat maar even duidelijk zijn.

Barry bladert heen en weer en geeft uitleg. Ik vang slechts wat losse termen op. Gezag, kinderalimentatie, partneralimentatie, omgangsregeling. Van een omgangsregeling is natuurlijk geen sprake. Oscar is bereid krom te liggen voor een alimentatieregeling waar je u tegen zegt. Mick kan alles krijgen wat hij nodig heeft. Behalve de liefde van zijn vader. Wat er niet is, kan Oscar ook niet geven.

Oscar buigt zich naar voren. ‘Dus de kinderalimentatie loopt minimaal door tot zijn achttiende jaar en eventueel tot zijn eenentwintigste?’

Ik draai me weer naar het raam. Ik moet zo nog naar de bakker voor een tijgerbruin. Mick blijft morgen over op school en moet zijn brood ’s ochtends al meenemen. Hij heeft ook nieuwe gymschoenen nodig, daar moet ik dadelijk echt nog even voor kijken. Zouden er al nieuwe winterjassen in de winkel hangen? Ik hoef me immers geen zorgen te maken over deze aankopen, daar heeft Oscar voor gezorgd.

‘Dan is het helemaal duidelijk en kunnen we volgens mij tekenen.’ Oscar klinkt opgewekt.

Barry staat op uit zijn luxestoel. ‘Ik laat mijn secretaresse de laatste wijzigingen doorvoeren en de stukken in orde maken.’

Ik kijk hoe hij wegloopt en vermijd verder oogcontact met Oscar. Het wachten duurt lang en voelt ongemakkelijk. Zouden ze dit expres doen? Om mensen nog een moment van bezinning te gunnen en het onvermijdelijke nog even uit te stellen? Zouden er mensen zijn die zich nog bedenken? Nu, in dit stadium? Op het allerlaatste moment? *Bedankt voor de moeite, maar we zien er toch van af.*

Ik schrik als Oscar plotseling zijn hand op de mijne legt. ‘Het komt wel goed, schat.’

Met een ruk trek ik mijn hand terug. ‘Daar moet je mee ophouden. Met je “schat” en “een thee voor mijn vrouw”. Het slaat nergens meer op.’

‘Sorry.’ Hij deinst terug. ‘Het is... Ik ben het gewend. Om voor je te zorgen. Daar kan ik niet zomaar mee stoppen.’

‘O, dat kun je best. We zetten zo meteen allebei een handtekening en dan is het heel simpel. Jij en ik zijn geen wij meer. En Mick, jij en ik zijn geen gezin meer. We zijn gewoon losse mensen. Precies zoals jij dat wil.’

Oscar staart naar zijn handen, de palmen plat tegen de tafel gedrukt. ‘Je weet dat ik dat nooit –’

Ik geef hem niet de tijd zijn zin af te maken. ‘En je stopt met mij zoals je met Mick gestopt bent. Zo makkelijk is dat blijkbaar. Voor jou.’

De klakkende schoenen van onze vroegere tennisvriend slash advocaat vinden hun weg terug naar het kantoor. Het convenant, geprint op officieel papier, wordt voor ons neergelegd. ‘Als jullie dan hier willen tekenen, op deze regel. En dat graag viermaal.’

Ik werp nog een blik op Oscar en zet mijn handtekening. Ik her-

haal dit drie keer. Na mijn laatste krabbel sta ik op en ik loop zonder iets te zeggen het advocatenkantoor uit.

Mick heeft niet op de anderen gewacht. Hij weet dat dat moet van zijn moeder. Als ze zelf niet kan komen, stuurt ze iemand anders om hem op te halen en vandaag is het de beurt van de moeder van de tweeling die verderop in de straat woont. Mick kent ze van het buiten spelen, maar meestal spelen ze niet met hem. De meeste kinderen uit de buurt vindt hij niet leuk genoeg om mee te spelen. Soms moet hij wel, als hij echt niets anders weet te verzinnen. Maar meestal haakt iedereen af als ze eindelijk een beetje lol hebben, zoals laatst toen ze stuntmannetje speelden en met hun fiets in sneltreinvaart van een heuvel in het park reden. Eentje van de tweeling ging over de kop en de andere ging jankend zijn moeder halen. Toen kreeg Mick weer op zijn kop omdat hij het stuntmanspel had bedacht. Het kind had een gebroken pols en bleef daar wekenlang over doorzeuren.

Mick vond dat aanstellerij. Hij had zelf ook eens een gebroken pols gehad, en dat viel best mee. Hij vond het wel grappig dat hij met een breinaald onder het gips kon peuren als hij jeuk had. En toen het gips eraf moest, kwam er een overweldigende stank vrij. Hij moest weer lachen als hij eraan dacht hoe zijn moeder ervan gruwelde. Natuurlijk was het daardoor extra leuk om met zijn stinkgips voor haar neus heen en weer te zwaaien.

Na de bel rende de tweeling voor hem uit de hal door naar buiten. Mick zag dat de moeder van de tweeling al een paar kinderen om zich

heen had verzameld. Hij zag de kleuter van drie huizen verderop die altijd onafgebroken kwebbelde tijdens het lopen. Die vond hij misschien nog wel het vervelendst. Het duurde maar een minuut of tien voor ze thuis waren, maar het voelde als een uur met die kleine erbij. Hun moeder begon meteen naar de tweeling te zwaaien en was zo afgeleid toen ze naar haar toe rende, dat Mick ongezien achter een ander groepje kinderen aan langs haar heen kon glippen. Toen hij aan het einde van de straat omkeek, zag hij haar naar de school turen, alsof hij daar elk moment naar buiten kon lopen. Hij vroeg zich af hoelang het zou duren voor ze beseftte dat hij haar te slim af was geweest.

Mick slaat de hoek om en haalt een plat doosje uit zijn broekzak. Daarin zit een gigantisch stuk opgerolde roze kauwgum. Van zijn moeder krijgt hij amper snoep, en als hij al iets krijgt, smaakt het nergens naar. Vroeger was dat niet zo erg, want hij kreeg vaak wat van Zoe. Die nam bijna elke dag wel iets lekkers voor hem mee, maar dat veranderde nadat hij die vlecht had afgeknipt. Nu krijgt hij nooit meer iets, maar in ieder geval is dat irritante gegiebel en geroddel van haar nu ook opgehouden. De laatste tijd begint ze al te janken als hij maar een meter bij haar in de buurt komt. Stom, want eigenlijk zou ze hem dankbaar moeten zijn. Met het korte haar ziet ze er veel cooler uit. Nu zou hij misschien zelfs wel vrienden met haar willen zijn, als ze tenminste eerst haar excuses zou aanbieden voor haar vervelende gedrag van toen. Maar hij weet dat dit nooit zal gebeuren.

Mick haalt de opgerolde kauwgum uit het doosje en steekt het bijna helemaal in zijn mond. Hij moet flink kauwen voor hij het laatste stuk erbij kan proppen. Hij is al bijna thuis als hij eindelijk het hele ding in zijn mond heeft, dus hij moet wat langzamer lopen. Als zijn moeder de kauwgum ziet, moet hij het meteen weggooien en natuurlijk gaat ze dan zeuren over hoe hij eraan gekomen is. Dat gaat haar helemaal niets aan. Mick blijft een beetje hangen op de hoek van de straat om nog even

van zijn kauwgum te kunnen genieten. Hij heeft niets te doen en zoekt op straat naar kiezels of stokjes die hij naar de duiven kan gooien die altijd op de dakgoten en soms op straat zitten. Die brutale beesten gaan zelfs voor fietsers of auto's niet opzij. Zijn moeder is altijd bang dat ze er een aanrijdt. Dan zet ze de auto midden op de weg stil en gaat ze toeteren, maar die beesten trekken zich niks van haar aan. Mick vindt dat ze ze eigenlijk plat zou moeten rijden, maar dat durft ze natuurlijk niet.

Vandaag kan hij geen steentjes vinden, dus zet hij zijn rugzak op de grond. Daarin heeft hij een kleine bal zitten, waarmee hij soms in de pauze een beetje tegen het golfplaat van het fietsenhok trapt om zich bezig te houden. Hij pakt de bal en begint met hooghouden. Supergoed is hij er niet in, want hij vindt het altijd al snel saai worden en geeft dan liever een enorme hengst tegen de bal dan dat hij zo beheerst blijft spelen.

Hij blaast grote bellen met zijn kauwgum en schiet de bal tegen een boom, waar net een duif in geland is. Het beest vliegt met veel gefladder op. De bal rolt de straat op en Mick gaat erachteraan. Dan ziet hij Vera. Vera is de blinde vrouw die boven hen woont. Naast hun huis zit de ingang naar haar etage. Mick is wel eens bij haar thuis geweest. Je moet eerst twee trappen op voor je er bent. Hij snapt niet waarom ze zo'n huis gekozen heeft terwijl ze blind is. En dan ondertussen wel steeds tegen hem zeuren dat hij overlast bezorgt. Dat was de reden dat hij bij haar thuis moest komen.

Zijn moeder was erbij. Vera had fris voor hem klaargezet en een klein zakje chips. Ze begon tegen hem aan te kletsen over hoe het was om blind te zijn. Dat al je andere zintuigen dan extra hard moeten werken. En dat daardoor geluiden en geuren sterker op haar overkwamen dan op andere mensen. Toen ze klaar was met vertellen, begon zijn vader buiten met een bal tegen de muur van het huis te schoppen, zodat Mick kon horen wat voor herrie dat maakte. Daar ging het dus allemaal om.